

Comentari del llibre "Els Nous Homes Nous" del Dr Miguel Lorente Acosta

Escrit per Mercè Claramunt i Bielsa i Montse Fernández Garrido, advocades i mediadores
dijous, 1 de desembre de 2011 10:10

Afirma el Dr Lorente en el seu llibre que és l'atac del patriarcat, amb noves estratègies i trampes. Que és la resposta als avanços en la consecució dels drets per a les dones, aquests drets aconseguits amb tant esforç, després de tants anys de lluita.

Miguel Lorente va publicar fa prop de tres anys aquest llibre, avui d'absoluta actualitat, titulat "Els Nous Homes Nous". La seva aparició va representar una alenada d'aire fresc, ja que es va produir en plena ofensiva masculina de noves, totalment noves reivindicacions en relació a les responsabilitats derivades de la paternitat. Ens estem referint bàsicament a la custòdia compartida de fills i filles.

Aquesta reivindicació paterna es produeix "casualment", a l'inici de l'actual crisi econòmica i després es manté al llarg d'aquesta. A la majoria dels operadors jurídics i també a la majoria de la població no se li oculta el component econòmic que té la mateixa.

El Dr **Miguel Lorente** en el seu tractat fa un recorregut molt il·lustrador sobre les noves formes de masclisme: com és capaç el masclisme de mutar en les seves formes per no canviar res en el seu fons. És més, per perpetuar-se amb noves i suposadament intel·ligents estratègies.

Comentari del llibre "Els Nous Homes Nous" del Dr Miguel Lorente Acosta

Escrit per Mercè Claramunt i Bielsa i Montse Fernández Garrido, advocades i mediadores
dijous, 1 de desembre de 2011 10:10

Diu el Dr **Lorente** que les noves estratègies de la retromasculinitat es caracteritzen per implicar-se aparentment en el context favorable a la igualtat, encara que en realitat i davant els conflictes que sorgeixen a causa dels nous rols que assumeixen les dones, recorren a estratègies d'atac que compten amb almenys tres elements: el primer és recolzar les seves opinions en suposats estudis científics, aquests estudis aparentment són neutrals i només desqualifiquen a aquells que no segueixen les seves doctrines, curiosament les dones. I finalment l'estratègia d'aparentar no voler res en benefici propi sinó sobretot per millorar la situació dels fills o de la pròpia societat. És a dir, tot facialment asèptic, impecable i pretesament "igualitari".

Explica també com les dones han estat invisibilitzades en la societat i aïllades entre elles mateixes, les relacions socials s'han construït sobre la base que les dones estiguessin "per les seves coses" no per als afers públics. Per aconseguir-ho no n'hi ha hagut prou amb tot el sofisticat mecanisme elaborat amb l'objectiu que semblava tot natural i convenient, sinó que per imposar aquest determinat model androcèntric s'ha recorregut a la violència. El poder androcèntric es basa en la capacitat de premiar, la capacitat de castigar i la capacitat d'influir.

Defineix els "micromasclismes" com "maniobres interpersonals que realitzen els homes per mantenir, reafirmar o recuperar el domini sobre les dones, o bé per resistir-se al augment de poder d'elles, o per aprofitar-se d'aquest poder". Al cap i a la fi l'objectiu és el manteniment a tota costa de la relació desigual. El poder, en suma, simulant una igualtat inexistent.

Les estratègies per aconseguir-ho són diverses, però en definitiva podem parlar d'un "masclisme-tardà" que es caracteritza per un canvi en l'estratègia de control, i que l'únic que pretén és perpetuar el model de relació de parella basat en el patró clàssic de domini-submissió, adaptat a les formes del nou context social i polític.

Aquestes estratègies poden haver estat elaborades de forma conscient (o potser inconscient?). L'objectiu masculí seria canviar per poder seguir igual en les relacions de domini, nosaltres ho anomenaríem el paradigma del camaleó.

En aquest context, cal emmarcar el discursos, els arguments, que s'estan donant sobre les presumptes denúncies falses que algunes dones (malvades) interposen contra les seves parelles, aquestes mateixes "malvadament dones" estan generant en els seus fills una malaltia psicològica de nou encuny, anomenada SAP (Síndrome d'Alienació Parental). També aquests "Nous Homes" posen de manifest les seves llargues lluites per aconseguir la custòdia

Comentari del llibre "Els Nous Homes Nous" del Dr Miguel Lorente Acosta

Escrit per Mercè Claramunt i Bielsa i Montse Fernández Garrido, advocades i mediadores
dijous, 1 de desembre de 2011 10:10

---

compartida dels seus fills. Pretenen convèncer-nos que les seves accions i les seves reivindicacions van encaminades a l'interès comú i no únicament en benefici dels homes ni en contra de les dones, com sí que fan elles. Per tant les seves accions són neutrals, no com el feminisme que al seu entendre és "sectari" i només pretén atacar els homes. Amb tot això es deslegitimen les propostes femenines i més enllà d'això, es pontifica que posats a parlar d'igualtat els homes poden fer-ho millor ja que també pretenen l'interès comú dels fills, al contrari de les dones que intenten aconseguir beneficis per a elles i que per això poden exagerar, fabular o mentir, fins al punt que per exemple qualsevol petita baralla pot elevar-se a la categoria d'agressió domèstica.

En els països en què es va començar a aplicar el terme SAP (fa més de 20 anys) avui ja està tan desprestigiada que es prohibeix terminantment al·legar, perquè s'afirma, que es tracta d'arguments pseudo-científics, de "ciència escombraries". A Espanya l'Associació espanyola de Neuropsiquiatria es posiciona en contra de l'ús clínic i legal del mal anomenat SAP, ja que, al·leguen, es tracta d'una resposta simplista a un greu problema que preocupa i satura els jutjats de família. Diu el Dr **Lorente** en el seu llibre que en el "postmachismo" des d'una pretesa lluita per allò que anomenen "Veritable igualtat!" (el llop amb pell de xai), no hi ha revisió dels papers masculins, sinó noves imposicions, perquè res canviï. I per contra, les dones han passat de "rentar roba" a "rentar cervells" (els dels seus fills i filles).

Avui, el terme SAP està desprestigiada i se l'anomena "Interferència Parental", com a sinònim de SAP. I en determinats jutjats es va accedint a atorgar la custòdia dels fills al "progenitor més amistós", que acostuma a ser el pare, ja que no posen problemes a què la dona tingui cura més temps als fills, si ells tenen la "titularitat" de custodi (encara que sigui compartit).

El discurs es basa en que les dones ja han assolit la igualtat, creença que cala entre ells i algunes, moltes d'elles, i que a partir d'ara l'únic que pretenen les dones és obtenir els màxims i injustos beneficis possibles.

Describeix perfectament el Dr **Lorente** la situació nova que es dona, és a dir, els homes han abandonat les seves posicions rígides i distants i s'han aproximat a la llar per sortir-ne amb un nou vestit adaptat als Nous Temps, però en cap moment han deixat de ser aquells qui tenen la potestat de dir l'última paraula i qui al límit poden imposar els seus criteris perquè ells estan revestits de Autoritas.

Afirma el Dr **Lorente** en el seu llibre que és l'atac del patriarcat, amb noves estratègies i

trampes. Que és la resposta als avanços en la consecució dels drets per a les dones, aquests drets aconseguits amb tant esforç, després de tants anys de lluita.

El nostre posicionament respecte als temes tractats en el llibre, com a membres dirigents de la Associació Dones Juristes, és que compartim les tesis del Dr **Lorente**: Els homes no comparteixen majoritàriament la cura dels fills, i els que sí que ho fan (una minoria i la demanen / reclamen una altra minoria) no té dificultats en aconseguir la custòdia per a ells o compartida amb la mare. La realitat és tossuda i les xifres també: Menys del 4% de les excedències per a la cura al naixement dels fills les sol·liciten els homes, i pel que fa als permisos de relleu matern els sol·liciten en menys d'un 2%. I només d'un 3% a un 9% dels homes reclamen custòdia compartida en els jutjats i meys d'un 10% la pacten.

Ni existeix el mal anomenat SAP i no és cert que les dones posin denúncies falses contra ells per maltractament. El passat 25 de novembre, la directora de l'ICD, **Montse Gatell**, posava sobre la taula una dada preocupant i reiterada: que només es denuncia un 2% dels casos de maltractament, de violència masclista, afegint que es tracta per tant d'una realitat submergida. Ja deia l' ONU en els anys 80, que les dones tenen 9 vegades més perill de patir violència masclista a la seva llar que al carrer, o que la violència masclista és el crim encobert més gran del món, més nombrós que les morts per accidents de trànsit i per càncer. I el resultat d'un estudi, encarregat per l'ICD, certifica que els joves utilitzen el mòbil i les xarxa socials per controlar la seva parella. També que els joves perpetuen el masclisme, i que el 80% dels que tenen entre 14 i 18 anys creuen que la noia ha de complaure al nuvi. I que més del 29% de les barcelonines han viscut alguna agressió masclista de gravetat al llarg de la seva vida. Mentrestant, el Consell General del Poder Judicial, a través de l'Observatori contra els maltractaments, després d'estudiar més de 500 entencions, només va trobar una denúncia falsa.

Afirmen els "nous homes nous" que les dones interposen denúncies falses per aconseguir beneficis econòmics. Les dades confirmen el contrari: Els que recentment ha difós el Consell General del Poder Judicial mostren que de les 134.000 denúncies penals per maltractament que han arribat als jutjats en un any (el 2010) tan sols un 14,3% han tingut també un assumpte civil, és a dir, que han demanat efectes i que d'aquest 14,3% s'han acordat el 26% d'aliments per als fills, el 23% de l'habitatge i un 8% de suspensió del règim de visites al pare. En anys anteriors les demandes civils van tenir percentatges encara menors, ja que de 2007 a 2009 només hi va haver un 12,65% d'assumpes civils de les 403.958 denúncies. I poc materialistes deuen ser les dones quan totes les institucions i organismes, privats i públics, de dretes o d'esquerres, reconeixen i denuncien any rere any, la creixent feminització de la pobresa.

La realitat és tossuda i el Dr **Lorente** així ho demostra en el seu llibre. Benvingut doncs un

Comentari del llibre "Els Nous Homes Nous" del Dr Miguel Lorente Acosta

Escrit per Mercè Claramunt i Bielsa i Montse Fernández Garrido, advocades i mediadores
dijous, 1 de desembre de 2011 10:10

---

eminent professional que s'ha posicionat al costat de la raó, de la justícia.

“Advocades i Mediadores Bruc 71”